

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ - Η ΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΑΛΥΣΟΣ - ΠΕΡΙ ΑΙΘΕΡΟΣ

Ψυχουργία είναι η επιστήμη εκείνη με την οποία είναι δυνατόν να χειριστούμε ενσυνείδητα τις εσωτερικές μας ψυχικές δυνάμεις, κατευθύνοντας αυτές με την βοήθεια των τριών δυναμικών Ιδιοτήτων τού Πνεύματος, δηλαδή τής Φαντασίας, τής Βουλήσεως και τής Πίστεως. Χάρης στην παντοδύναμη ανθρώπινη θέληση, που διεγείρεται από την φαντασία και ενεργοποιείται από την Πίστη διά μέσου τής Ισχύος, η ζωικότης- αιθερικότης, δηλαδή το ζωτικό μας σώμα, η λεγόμενη αιθερική κατάσταση, σε συνεργασία με το ψυχικό μας σώμα (ψυχική κατάσταση), κατευθύνονται με τρόπο για την επίτευξη θαυμάσιων φαινομένων, όπως θεραπείες ατόμων, ηθική βοήθεια προς την ανθρωπότητα κ.λ.π. (« ο πιστεύων εις εμέ τα έργα ά εγώ ποιώ κακείνος ποιήσει, και μείζονα τούτων ποιήσει » - Ιωάννης κεφ. 14 : 12 και « Εί δύνασαι πιστεύσαι, πάντα δυνατά τώ πιστεύοντι » - Μάρκος κεφ. 9' 17 : 31).

« Εί έχετε **πίστιν** ως κόκκον σινάπεως, ελέγετε άν τῆ συκαμίνω ταύτη, έκριζώθητι και φυτεύθητι έν τῆ θαλάσση, και υπήκουσεν άν ύμϊν » - Λουκάς κεφ. 17 : 6).

Η άσκηση τής δυναμικής τής Βουλήσεως, τής Φαντασίας και τής Πίστεως επιτυγχάνεται με τις πρακτικές τής συγκεντρώσεως (Coagula), ενώ η εκτίναξη τής δυναμοποιημένης με αυτόν τον τρόπο θέλησης για ένα ορισμένο σκοπό (Solve *), επιτυγχάνεται διά τού σχηματισμού αλύσου. Ο ενσυνείδητος λοιπόν χειρισμός των δυναμικών ιδιοτήτων τού Πνεύματος, που δεν είναι τίποτε άλλο από την κατάκτηση τής επιστήμης τής θαυματουργίας, απαιτεί δύο είδη χειρισμών :

α. Την συγκέντρωση και την διασπορά ή την απομόνωση και την εκτίναξη ή αλλιώς την σταθεροποίηση τού "Μεγάλου Μαγικού" Παράγοντα (τού λεγόμενου **Αστρικού Φωτός** ►) και

β. Την κινητοποίηση τού Παράγοντα αυτού.

Αλλά πως γίνεται η πραγμάτωση αυτή επί τού Αστρικού Φωτός, δηλαδή επί τής Ψυχής τής Γης και κατ' αναλογίαν επί τής Παγκοσμίου Ψυχής ; * (**Solve - Coagula : κατά τον Σμαράγδινο Πίνακα τού Ερμή τού Τρισμέγιστου** ►)

Η συγκέντρωση γίνεται διά της απομονώσεως, η δε διασπορά γίνεται διά τής Μητηκής ή ενωτικής Αλύσου. Τι όμως σημαίνει Μητηκή άλυσος ; Το να σχηματίσουμε μία « Μητηκή Άλυσος » σημαίνει να δημιουργήσουμε ένα μαγνητικό ρεύμα, το οποίο γίνεται τόσον ισχυρότερο όσον η άλυσος είναι σε πιο μεγαλύτερη ένταση.

Σημαίνει ακόμη την γέννηση ενός ρεύματος ιδεών, το οποίο παρέχει την πίστη και παρασύρει ένα αριθμό θελήσεων μέσα σε δεδομένο κύκλο εκδηλώσεων, μέσω πράξεων. Κάθε ενθουσιασμός που διαδίδεται σε μια κοινωνία, με μια σειρά συγκεκριμένων πράξεων, παράγει πράγματι μαγνητικό ρεύμα, το οποίο διατηρείται ή ενισχύεται με την επανάληψη των ιδίων πρακτικών, οσοδήποτε απλές και αν είναι αυτές. Όταν ο νεαρός Φαρισαίος έρχεται να επιπέσει με όλον τον Φανατισμό και την απεισκευσία, εναντίον τού ολοένα εξαπλούμενου Χριστιανισμού, εκθέτει τον εαυτό του στην διάθεση μιας δυνάμεως την οποία νομίζει ότι θα κατανικήσει. Αποτέλεσμα θα είναι να κεραυνοβοληθεί από ένα πραγματικό μαγνητικό κεραυνό και να αναστείλει τις ενέργειες του για να τραπεί ακριβώς κατά την αντίθετη έννοια και να γίνει θερμός κήρυκας τής νέας θρησκείας. Η δύναμη αυτή είναι το « Εγρηγορός » τού Χριστιανισμού (σύμβολο ο Σταυρός †). Η ισχύς τού νόμου τής μαγνητικής αλυσίδας στηρίζεται στο παλαιό γνωμικό, « η ισχύς εν τη ενώσει ». Εάν ένα πρόσωπο, αντί να επαφεθεί μόνο στις δικές του δυνάμεις, εισέλθει είτε υλικά είτε νοερά σε μια πνευματική κοινωνία, της οποίας οι ιδέες εναρμονίζονται προς τις προσπάθειές του, η δύναμη τού προσώπου αυτού θα αυξηθεί με την δύναμη ολόκληρης τής ομάδος. Ο συνδυασμός των κοινών προσπαθειών, προξενεί γένεση σε ένα μαγνητικό ρεύμα, πολλές φορές εικονιζόμενο με ένα έμβλημα, σε μια συλλεκτική ψυχή, δηλαδή σε μια ομαδική μορφή σκέψευς - επιθυμίας που αποκαλούμε « **Εγρηγορός** » [1].

Η Ισχύς τού Εγρηγορώτος αυτού είναι τόσο μεγαλύτερη, όσο ο αριθμός και η πίστη των μελών και όσο η αρχαιότητα τού εν λόγω κύκλου είναι μεγαλύτερη. Η εκτέλεση τού σημείου τού σταυρού † αρκούσε, ιδίως κατά τους πρώτους αιώνες όπου η πίστη ήταν πολύ μεγάλη, για να επιτελέσει θαύματα και να συγκεντρώσει μεγάλο αριθμό προσυλήτων στις τάξεις τής Χριστιανοσύνης.

Το άνοιγμα και το κλείσιμο λοιπόν των εργασιών τής Στοάς κάθε άλλο, παρά μια τυπική και άνευ ουσίας πρακτική είναι. Και όσον τα άτομα είναι πιο συγκεντρωμένα τόσο καλύπτεται το αποτέλεσμα έχει στην ενδυνάμωση και συντήρηση τού Εγρηγορώτος τού Τάγματος, έμβλημα τού οποίου είναι ο **Γνώμονας και ο Διαβήτης**, και που σαν στόχο έχει την ενδυνάμωση τής πίστεως των μελών για το κοινό έργο αλλά και την προστασία στο αόρατο από ξένες επιβουλές και επεμβάσεις. Διάφορα εμβλήματα – ο Σταυρός των Χριστιανών, το λάβαρο τού Κωνσταντίνου, το «N» τού Ναπολέοντος, ο αγκυλωτός Σταυρός τής Γερμανίας, ο πεντάκτινος αστέρας ☆, ο εξακτινος αστέρας ✨, ο σχηματιζόμενος από δύο ανεστραμμένα τρίγωνα ή από τον γνώ-

μονα και τον διαβήτη κ.ο.κ. – δεν είναι άλλο από υλικά σύμβολα τής δημιουργηθείσας ενωτικής αλυσίδας εκ μέρους ισχυρής προσωπικότητας, στην οποία επίστευσε μεγάλος αριθμός, έως και εκατομμύρια, ανθρώπων, μέχρι τού σημείου να θυσιάσθουν για το ιδεώδες που εκπροσωπείται από το εν λόγω έμβλημα. Το Εγρηγορός λοιπόν το οποίο είναι μια ζώσα οντότητα, η οποία πλάθεται εκ μέρους δημιουργικής σκέψης, διατρέφεται από αυτήν και διατηρείται στην ζωή από την αρχική σκέψη τών οπαδών. Το Εγρηγορός « θνήσκει » ή καλύτερα αποσύρεται – αδρανοποιείται όταν παύσει να τρέφεται και όταν κάθε κίνηση σταματά. Επ' αυτού εδράζεται το μυστικό τών πολιτικών, θρησκευτικών και εσωτερικών κινήσεων, οι οποίες επί αιώνες μετά την πρώτη ώθηση, εξακολουθούν να ζούν. Εδώ έγκειται το μυστικό τής δυνάμεως ορισμένων λατρειών, των οποίων οι Θεοί έχουν προ πολλού αφανισθεί, και εν τούτοις η δημιουργική δύναμη τού Εγρηγορώτος είναι τόσο ισχυρή, ώστε παραμένουν στην ζωή. Στον Τεκτονισμό, δυστυχώς, πολλές φορές η εφαρμογή τής μυητικής αλυσίδας γίνεται μια τυπική και χωρίς κατανόηση διαδικασία, γιατί τις περισσότερες φορές, χάριν συντηρήσεως τού χρόνου, γίνεται νοερά (δηλαδή με την σκέψη χωρίς να δένονται τα χέρια), πολλές φορές δε και με μουσική (όπως ο τεκτονικός ύμνος), με αποτέλεσμα το Πνευματικό Εγρηγορός να έχει αποσυρθεί προ καιρού και να έχει παραμείνει μόνο ο τύπος με πλήρη απουσία πλέον πνευματικής ή άλλου είδους επήρειας ή βοήθειας. Η Αστρική αλυσίδα, αφού δημιουργηθεί από ομάδα ανθρώπων, προφυλάσσει και υπερασπίζεται τόσον τα ιδανικά τής ολότητας, όσον και κάθε μέλος τού κύκλου χωριστά. Προσελκύει όλες τις δυνάμεις τις αρμονικές προς την ιδεολογία τού ομίλου εκείνου και αντιθέτως λαμβάνει θέση προκαλύμματος και απωθεί κάθε αντίξοο επίδραση.

Ας δούμε τώρα, μετά απο την μικρή αυτή εισαγωγή, την εφαρμογή τής αρχής τής Αγάπης στην Τεκτονική ή αδελφική άλυσσο.

Πριν ξεκινήσουμε το θέμα μας, είναι σκόπιμο να θυμηθούμε τις βασικές αρχές που έχουν κληθεί να υπηρετήσουν όσοι φοιτούν και εργάζονται μέσα στα Τεκτονικά Εργαστήρια.

Οι Τεκτονικές αυτές Αρχές, που απορρέουν από την μελέτη τών Τυπικών και των μυήσεων βασίζονται σε δυο στύλους, σε δυο γνώμονες, σε δυο κριτήρια.

Ο ένας είναι ο στύλος τής **Σοφίας** και ο άλλος τής **Αγάπης**.

Μερικά σχετικά αποσπάσματα από το Τυπικό τού βαθμού τού μαθητού :

- **Το Φως τής Αγάπης, το οποίον ενώνει και συντονίζει πάσαν την πλάσιν.**
- **Η Σοφία ας οδηγεί ημάς κατά την ανοικοδόμηση τού Ναού τής Αρετής.**
- **Είθε η Αγάπη να βασιλεύει μεταξύ τών ανθρώπων.**
- **Κύριε, ο Τεκτονισμός είναι θεσμός αφ' εαυτού προερχόμενος απορρέων εκ τού Ορθού Λόγου...(Σοφία)**
- **Κύριε, αι φλόγες, αίτινες περιέβαλαν υμάς, επεράτωσαν τις δοκιμασίας. Είθε αύται να θερμάνουν την καρδίαν υμών εν τη προς τον πλησίον Αγάπη.**
- **Είθε στο μέλλον η Αγάπη να πρωτοστατεί παντός λόγου και παντός έργου υμών.**
- **Υπόσχομαι ωσαύτως προς τους αδελφούς μου Αγάπην και αρωγήν εις τας ανάγκας αυτών.**

Με λίγα λόγια δηλαδή, όλοι οι Τέκτονες, έχουν την αντίληψη ότι, για να αναγεννηθούν οι άνθρωποι χρειάζονται τους δυο αυτούς παράγοντες, τον της Αγάπης και τον της Σοφίας.

◆◆◆ Εν όσο λοιπόν μιλάμε για Σοφία οι Άνθρωποι δεν έχουν καμιά αντίρρηση, το βρίσκουν σωστό, αληθινό, απαραίτητο και καλό, διότι παραδόξως νομίζουν πως ρέπουν προς την Σοφία. Εκείνο που τους φαίνεται παράξενο είναι όταν ακούνε ότι η Αγάπη είναι όρος απαραίτητος, ο μοχλός δια του οποίου θα μπορέσουν οι άνθρωποι να αναγεννηθούν, να εξελιχθούν και κυρίως και προ παντός να ευτυχήσουν.

Έχουν δηλαδή σχηματίσει την γνώμη ότι η Αγάπη, η Καλοσύνη και το Καλό είναι μεν αρχές και παραινέσεις μεγάλων Σοφών και ηθικολόγων, αλλά ότι δεν είναι τόσοσ απαραίτητες για την ευτυχία τής ανθρωπότητας. Νομίζουμε πως η Σοφία είναι ο πρώτος και μοναδικός όρος, και μόνον δια τής Σοφίας θα μπορέσουμε να γίνουμε καλύτεροι και ευτυχέστεροι, ενώ όλα τα άλλα είναι μεν καλά και άγια, άλλα είναι δευτερευούσης σημασίας ζητήματα, τα οποία δεν συμβάλλουν εις το να γίνουμε πιο ευτυχισμένοι όλοι οι άνθρωποι και κατ' επέκτασιν όλη η ανθρωπότης . Απόδειξη είναι η εκπαίδευση μας.

Πόση μελάνη δεν έχει χυθεί, πόσα συγγράμματα και πόσα βιβλία δεν έχουν γραφεί μόνο και μόνο για να πλουτίσουμε τις γνώσεις μας και να μάθουμε χίλια δυο πράγματα, ενώ για τον χαρακτήρα μας πάρα πολύ λίγα πράγματα έχουν γίνει. Ποτέ παραδείγματος χάριν δεν δίνουμε εξετάσεις χαρακτήρος για να πάρουμε το δίπλωμα είτε του γιατρού, είτε του δάσκαλου, είτε στιδήποτε άλλο θέλουμε να γίνουμε. Αρκεί να ξέρουμε τους κανόνες τού επαγγέλματος μας για να πάρουμε το δίπλωμα μας. Όσον αφορά τον χαρακτήρα μας, ε αυτός δεν έχει και τόσο μεγάλη σημασία. Σας ανέφερα όλα αυτά για να σας αποδείξω ότι ο άνθρωπος από απόψεως Σοφίας δεν έχει να παραπονεθεί. Έχει κάνει αρκετά που μπορεί να είναι τελείως ικανοποιημένος, από απόψεως όμως Αγάπης, Καλού, Καλοσύνης πολύ λίγα πράγματα έχει κάνει. Πως όμως τώρα θα μπορούσαμε να δικαιολογήσουμε την Αγάπη σαν γνώμονα απαραίτητο, ως παράγοντα εκ των ουκ άνευ, ως συμφέρον τέλος, για να μιλήσουμε την γλώσσα τού 21ου αιώνας, και μάλιστα ως συμφέρον βαθύ τής ανθρωπότητος ;

Για να απαντήσουμε σε αυτό και να το καταλάβουμε είμαστε υποχρεωμένοι να κάνουμε μερικές παρεκβάσεις.

Εάν παρατηρήσουμε λιγάκι τους ανθρώπους, θα αντιληφθούμε εύκολα ότι έχουν μια μονόπλευρο τάση, μια αντίληψη φανατισμένη που τους κάνει να αγνοούν όλες τις αλήθειες εκτός από εκείνες που κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο υποπίπτουν στις αισθήσεις τους.

Ότι δηλαδή είναι λιγάκι αφηρημένο και χρειάζεται σκέψη και λογική, δεν το αντιλαμβάνονται και μόνον εκείνο που έμμεσα ή άμεσα κτυπάει τις αισθήσεις τους το καταλαβαίνουν και το παραδέχονται .

Έχουμε π.χ. διαπιστώσει ότι, ενώ είμαστε ενεξάρτητοι αλλήλων, ενώ ο καθένας είναι ένα ξεχωριστό άτομο, υπάρχουν εν τούτοις μερικοί παράγοντες που μας ενώνουν και που αποτελούν είτε κοινό κίνδυνο είτε κοινή ευμάρεια.

Αυτούς τους παράγοντες τους προσέχουμε, τους παρακολουθούμε και προσπαθούμε πάντοτε να απομονώσουμε το μέλος εκείνο το οποίο θα αποτελούσε κοινό κίνδυνο όπως και το αντίθετο, να ερχόμαστε σε επαφή με εκείνο το οποίο θα αποτελούσε κοινή ευμάρεια. Ένας λοιπόν από αυτούς τους παράγοντες είναι η Δημόσια Υγεία.

Κάναμε την διαπίστωση ότι όλοι μας συνδεόμενα μεταξύ μας αναγκαστικώς με τον αέρα. Κάναμε επίσης την διαπίστωση ότι ο αέρας αυτός που αναπνέουμε, που μας είναι τελείως απαραίτητος για να ζήσουμε, είναι γεμάτος μικρόβια και επειδή ανα-

πνέουμε αυτόν τον αέρα αναπνέουμε αναγκαστικά και τα μικρόβια. Υπάρχει επίσης και η περίπτωση μολύνσεων από την διαρροή τής ατομικής ενεργείας κ.ο.κ. Έχουμε μάθει και πιστεύουμε πολύ καλά πως πρέπει να σεβόμαστε την ζωή των άλλων, γιατί είναι ιερή.

Αυτή την Αλήθεια διότι πρόκειται περί αληθείας, την έχουμε καταλάβει πολύ καλά και πάντα προσπαθούμε να προφυλάσσουμε τους άλλους όταν είμαστε άρρωστοι μη τύχει και μολυνθούν και αυτοί. Την εντύπωση αυτήν τής Δημοσίας Υγείας τη δημιουργήσαμε από τον κίνδυνο που διατρέχουμε. Ο κίνδυνος δε των μικροβίων ή ραδιενεργών κατάλοιπων και άλλων μολύνσεων δεν θα υπήρχε, εάν δεν υπήρχε το μέσον που μεταδίδει τα μικρόβια και την ραδιενέργεια κ.λ.π., ο αέρας.

Εάν π.χ. δεν αναπνέαμε ή αν δεν υπήρχε ο αέρας, ασφαλώς δεν θα κολλούσαμε τις διάφορες ασθένειες που μεταδίδονται μέσω αυτού, και έτσι λαμβάνουμε όλα εκείνα τα κατάλληλα μέτρα, όλες τις πρέπουσες προφυλάξεις ώστε να περιορίσουμε τις πιθανότητες τού κινδύνου τών μικροβίων στο ελάχιστον δυνατόν.

Καταλάβαμε πως όλοι μας συνδεόμαστε υλικώς μεταξύ μας, πως η ανθρωπότητα δηλαδή έχει ένα και μόνο υλικό σώμα, εφόσον όλα τα σώματα συνδέονται μεταξύ των μέσω ενός συνδετικού κρίκου, τού αέρος, εφόσον υπάρχει κάτι που τα ενώνει και επιτρέπει την μετάδοση είτε μικροβίων είτε ασθενειών θα πει πως η ανθρωπότητα είναι ένα σώμα.

Υπάρχουν όμως και άλλα επίπεδα, εκτός τού υλικού, τα οποία δεν έχουν εισέτι εξερευνηθεί και τα οποία αν εξεταστούν και ερευνηθούν, θα αποκαλύψουν ότι η ανθρωπότης συνδέεται και από ένα άλλο συνδετικό κρίκο, όχι πλέον σωματικά, αλλά κατά άλλον τρόπο, πιθανόν δε τότε να αναφανεί ένας άλλος κίνδυνος εξ ίσου ισχυρός και αδυσώπητος με τον κίνδυνο τών μικροβίων και των ασθενειών. Από αρχαιότατων χρόνων όλοι οι Μύστες και όλες οι Μυσταγωγικές σχολές εδέχοντο ότι ο Άνθρωπος δεν είναι μόνο υλικός, πως δεν έχει μόνον σώμα αλλά πως ο άνθρωπος έχει σώμα, ψυχή και πνεύμα, πως είναι δηλαδή τρισυπόστατος ([άρθρο : " η τριαδική υπόσταση τού ανθρώπου "](#) ►). Διαπιστώνουμε την ύπαρξη τών τριών αυτών υποστάσεων και αποδίδουμε σε κάθε μια από αυτές ανάλογες ανάγκες και αρετές που αναγκαστικά απορρέουν από την φύση τους.

Όπως π.χ. το σώμα έχει ανάγκη να τραφεί υλικά για να μην αποσυντεθεί, έτσι και η ψυχή και το πνεύμα έχουν ανάγκη τροφής, αναλόγου όμως με την φύση τους.

Και όσον αφορά το πνεύμα δεν μπορούμε να έχουμε παράπονα, διότι ο άνθρωπος δεν το αδίκησε, του έδωσε τροφή όσον μπορούσε περισσότερη ανεξαρτήτως εάν η τροφή αυτή ήταν και τόσο πολύ κατάλληλη. Πάντως δεν το αγνόησε. Εκείνο όμως που παραγνώρισε ολότελα είναι η διάμεσος τρίτη κατάσταση, η ψυχή, από εκεί που πηγάζουν όλα τα αισθήματα μας. Εάν τώρα η ψυχή είναι η έδρα των αισθημάτων μας, είναι ένα θέμα το οποίο παρέλκει να συζητήσουμε σήμερα. Το γεγονός όμως είναι ότι ο άνθρωπος παραμέλησε τελείως την ψυχή του. Τώρα γιατί την παραμέλησε, είναι τελείως ακατανόητο, διότι από ατομική πείρα γνωρίζουμε ότι ο άνθρωπος περισσότερο αισθάνεται παρά σκέπτεται.

Ο άνθρωπος αισθάνεται, συγκινείται, δονείται και πάλλεται από αισθήματα τα όποια του υπαγορεύουν και του καθορίζουν τις σκέψεις του. Ξέρετε πολύ καλά ότι η σκέψη μας πάντοτε επηρεάζεται από τα συναισθήματα μας. Όταν π.χ. είμαστε χαρούμενοι, οι σκέψεις μας είναι αισιόδοξες, όταν αγαπούμε, βλέπουμε όλα τα πράγματα ρόδινα και εύκολα, υπό το κράτος πάλι τής οργής κάνουμε πράξεις για τις οποίες μετανοούμε πολύ αργότερα .

Όλα αυτά τι σημαίνουν αν όχι ότι τα αισθήματα μας επηρεάζουν πολύ τις σκέψεις μας, είναι κάτι το οποίο ασφαλώς έχει υποπέσει στην αντίληψη όλων μας. Γιαυτό είναι άξιον απορίας και ακατανόητο, ενώ έχουμε αντιληφθεί πως τα αισθήματα μας επηρεάζουν τις σκέψεις μας, δεν εξετάσαμε την συναισθηματική μας υπόσταση, να δούμε ποιές είναι οι απαιτήσεις και ανάγκες της, και μήπως αφήνοντας παράμερα και μη ικανοποιώντας την, ίσως το γεγονός αυτό να μας βλάπτει και να μας δημιουργεί μια ζωή ανισόρροπη και δυσαρμονική, εκ της οποίας πολλά δεινά θα μπορούσαν να αποφευχθούν. Όπως λοιπόν ανέφερα και προηγουμένως, εκείνο που πρέπει να διαπιστώσουμε και μας ενδιαφέρει στο θέμα μας, είναι αν αυτό που αποκαλούμε ψυχή υπάρχει. Το ότι υπάρχει είναι αναμφισβήτητο. Μπορεί άλλος να την ονομάζει υποσυνείδητο και άλλος όπως θέλει, σύμφωνα με την αρέσκεια του. Κατά τον ίδιο τρόπο που όπως και να ονομάζουμε τον ΘΕΟ ο καθένας μας εννοεί το ίδιο πράγμα και δεν έχει καμιά σημασία, έτσι και για την ψυχή, εάν την αποκαλούμε περίπνευμα, είτε υποσυνείδητο δεν παίζει κανένα ρόλο. Όλοι μας ξέρουμε πως έχουμε κάτι από το οποίο πηγάζουν τα συναισθήματα μας. Αλλά μόνο εμείς οι άνθρωποι έχουμε αυτό το κάτι που ονομάζουμε ψυχή και αν εξετάσουμε τον γύρω μας κόσμο δεν θα μπορούσαμε να διαπιστώσουμε κάτι ανάλογο ;

Φαίνεται πως ναι !

Ότι βλέπουμε ως πράγμα υλικό δεν είναι κάτι το συμπαγές και συνεχές αλλά απειρία σωματιδίων μη επαπτόμενων μεταξύ τους αλλά που βρίσκονται σε μια απόσταση και διατηρούν κάποια μορφή. Εάν τώρα εμείς το βλέπουμε ως συνεχές και συμπαγές είναι διότι το μάτι μας είναι καμωμένο έτσι που να μην μπορεί να το δει διαφορετικά, ξέρουμε όμως πολύ καλά ότι αυτό που βλέπουν τα μάτια μας δεν είναι απόλυτο.

Όλα αυτά τα παραδεχόμαστε ασυζητητί, χωρίς την παραμικρή αμφιβολία.

Πως όμως συμβαίνει οι διάφοροι αυτοί μικροοργανισμοί, τα διάφορα μικροσωματίδια, τα κύτταρα και τα όργανα να μη διασπώνται, να μη φεύγει το ένα μακριά από το άλλο και η μορφή να μην αποσυντίθεται, αφού υπάρχει απόσταση μεταξύ τους και το ένα είναι ανεξάρτητο τού άλλου ; Για να λύσουν αυτό το πρόβλημα τόσο οι φίλοι μας οι υλιστές, όσον και οι επιστήμονες είναι υποχρεωμένοι να κάνουν την εξής υπόθεση. Ότι αναγκαστικά πρέπει να υπάρχει ένας παράγων συνδετικός ο οποίος να συνδέει όλα αυτά τα κύτταρα μεταξύ τους, ένας παράγων ο οποίος θα εξασκεί μια έλξη και μια άπωση κατά το μάλλον ή ήττον όσης εντάσεως ούτως ώστε να διατηρεί την συνοχή τών κυττάρων στην ίδια απόσταση, οπότε και θα διαφυλάσσεται η μορφή. Εάν δεν κάνουν αυτήν την υπόθεση, τότε τίποτε δεν μπορεί να μείνει σταθερό και όλα τα υλικά σώματα θα ήταν καταδικασμένα σε αποσύνθεση.

Όπως μεταξύ τών υλικών σωμάτων υπάρχει ένας συνδετικός κρίκος, ο αέρας, ο οποίος ενώνει όλα τα σώματα μεταξύ τους και μεταβιβάζει είτε μικρόβια είτε ασθένειες από το ένα σώμα στο άλλο, έτσι υπάρχει και μια άλλη ύλη, πιο λεπτή, αστάθμητη που δεν φαίνεται μεν, αλλά αναγκαστικά παραδεχόμαστε πως υπάρχει και την αποκαλούμε Αιθέρα, όχι βέβαια με την έννοια τής φυσικής επιστήμης που εν πολλοίς την έχει απορρίψει. Μέσα σε αυτόν τον αιθέρα λούονται όλοι οι άνθρωποι, λούονται όλα τα σώματα είτε είναι έμψυχα είτε άψυχα, λούονται οι πάντες και τα πάντα. Μας καλύπτει, μας διαπερνά πέρα ως πέρα τόσο εμάς τους ανθρώπους όσο και τα πιο λεπτά κύτταρα και τις μεγαλύτερες μάζες.

Όπως ο αέρας είναι ο συνδετικός κρίκος μεταξύ τών υλικών σωμάτων, έτσι και ο αιθέρας μας συνδέει, μας συνδέει όμως διαφορετικά από τον αέρα. Ο Αιθέρας δεν

είναι φορέας των μικροβίων όπως ο αέρας, διότι απλούστατα δεν είναι υλικός. Ο αιθέρας ως εκ τής φύσεως του δεν ενδιαφέρεται για το σώμα αλλά κυρίως και προ παντός για την ψυχή.

Μυητικώς, ο πρώτος και κύριος λόγος τής υπάρξεως τής Παγκοσμίου Ψυχής ή Αιθέρος είναι :

« Η μύχια συνένωση όλων των όντων τής Δημιουργίας μεταξύ τους και συγχρόνως με τον Δημιουργό τους »

Σύμφωνα λοιπόν με την μυητική παράδοση, ο κύριος λόγος τής υπάρξεως τού ενωτικού αυτού μυστηριώδους παράγοντα είναι :

Να ενεργεί επάνω στην Ύλη και στο Πνεύμα ώστε να τα πραγματώσει.

Έτσι “ πνευματοποιεί ” την ύλη και “ υλοποιεί ” το Πνεύμα.

Στην μυητική ορολογία, κατά γενική παραδοχή, τον ενωτικό αυτό παράγοντα τον συναντούμεμε διάφορα ονόματα, όπως : Πεμπτουσία, **Αστρικό Φως** ή στον Τεκτονισμό απλά **Φως**, Τέλεσμα, Ουροβόρο Όφι, **Ψυχή τού Κόσμου**, Παγκόσμιο Ενωτικό Δυναμικό Πεδίο ή και " **Αιθέρα** ", όχι όμως βέβαια όπως τον θεωρεί και τον ορίζει η Φυσική Επιστήμη !

Ο Αιθέρας είναι ο φορέας τής Ζωής, δηλαδή συστήματα (ενεργειακών) κραδασμών που τείνουν να κρατήσουν κάθε σύνολο σε ύπαρξη. Ο Αιθέρας λοιπόν είναι ο είναι ο Ζωοποιός !

Κάτι μας λέει και ο βαθμός τού Εταίρου με το σύμβολο τού ακτινοβόλου αστέρος (πεντάκτινου ☆) >>> Το αίτιον τσοσούτων Θαυμασίων Κόσμων !

Όταν λοιπόν μελετήσουμε αυτές τις απόψεις, ο αμερόληπτος ερευνητής, θα υποχρεωθεί να τις σκεφτεί ανεπηρέαστα και θα προβληματιστεί, και έστω και αν δεν συμφωνήσει με τις απόψεις αυτές δεν θα τις πετάξει φανατισμένα όπως κάνει ο πολύς κόσμος.

Όταν παραδεχτεί μια τέτοια πραγματικότητα, ότι δηλ. εκτός από τον αέρα που μας συνδέει υλικά μεταξύ μας, υπάρχει και η ψυχή η οποία μας συνδέει κατά έναν άλλο τρόπο διαφορετικό, τότε λέγω φτάνει σε συμπεράσματα διαφορετικά και πολύ εποικοδομητικά για το θέμα που μας απασχολεί. Η γνώση τού αιθέρα ήταν ανέκαθεν το αντικείμενο τής έρευνας και μυήσεων των μυσταγωγικών σκηνωμάτων τής αρχαιότητας .

Εφ όσον λοιπόν η ψυχή υπάρχει και είναι μέσον επικοινωνίας μεταξύ των υλικών μορφών και εφόσον έχω σώμα και γνωρίζω ότι το πνεύμα δεν θα μπορούσε να επικοινωνήσει, εάν δεν υπήρχε η ψυχή, είμαι υποχρεωμένος να πω ότι η ψυχή αποτελεί συνδετικό κρίκο μεταξύ τού σώματος και του πνεύματος αλλά επίσης και μεταξύ των ανθρώπων, είτε μικρών είτε μεγάλων, είτε βρίσκονται κοντά είτε μακριά, μέσω τού Αιθέρος ή τής λεγόμενης Παγκοσμίου Ψυχής.

Οπότε γεννιέται το ερώτημα και πρόβλημα προς λύσιν.

Όταν έχω μικρόβια αποβαίνω, μέσω του αέρος, δημόσιος κίνδυνος. Όταν έχω κακά αισθήματα, βλάπτω άραγε μόνον τον εαυτό μου ; Βέβαια, το ότι βλάπτω τον εαυτό μου είναι αναμφισβήτητο. Θέλετε παραδείγματα να σας πω. Όταν βρισκόμαστε υπό το κράτος τής οργής γνωρίζετε πολύ καλά πως κάνουμε πράξεις για τις οποίες μεταιώνουμε αργότερα.

Όταν εμφορούμεθα επίσης από κακία και μίσος, δεν έχουμε γαλήνη, αγωνιζόμαστε με τον εαυτό μας, μας τρώει το σαράκι, γινόμαστε πράσινοι και χωρίς να μακρολογώ όταν ένας άνθρωπος έχει κακά αισθήματα, βλάπτει πρωτίστως και αναμφισβήτητα τον εαυτό του. Αλλά επαναλαμβάνω, βλάπτουμε άραγε μόνον τον εαυτό μας ; Μήπως το κακό αίσθημα αποτελεί " μικρόβιο " άλλης φύσεως... ;

Και σε αυτό το ερώτημα είναι εύκολο να απαντήσουμε, τα κακά αισθήματα δεν τα κρατάμε, φεύγουν μέσω τής Παγκοσμίου Ψυχής και μεταδίδονται όπως π.χ. η ακαθαρσία φεύγει από το σώμα μας όταν βρισκόμαστε στην θάλασσα δυνατόν να μολύνει κάποιον που βρίσκεται δίπλα μας κατά τον ίδιο τρόπο όλα τα αισθήματα είτε καλά είτε κακά είναι αυτά φεύγουν και διαδίδονται μέσω των δονήσεων τού αιθέρος και αργά ή γρήγορα, επιφανειακά ή βαθιά, επηρεάζουν όλους τους άλλους ανθρώπους. Έτσι ίσως τώρα αποκτούν νόημα τα λόγια κατά την μύηση τού Μαθητή: **« είθε αι αγαθαί και πλήρεις Αγάπης προς τον νεόφυτο σκέψεις απάντων ημών να επενεργήσουν ευεργετικώς επ' αυτού, ίνα η μύησις του αποβεί πραγματική και αποδώσει το προσδοκώμενο έργον. »**

Αλλά και τα λόγια τού Ιησού στα Ευαγγέλια αποκτούν ένα νόημα (Λουκ. κ. 11 : 24) : *« Όταν το ακάθαρτο πνεύμα εξέλθει από τον άνθρωπο, περνά μέσα από άνυδρους τόπους ζητώντας ανάπαυση, αλλά δε βρίσκει. Τότε λέει : "Θα επιστρέψω στον οίκο μου απ' όπου εξήλθα". Και όταν έρθει, τον βρίσκει σκουπισμένο και κοσμημένο. Τότε πορεύεται και παραλαμβάνει άλλα επτά πνεύματα χειρότερα από τον εαυτό του και, αφού εισέλθουν, κατοικούν εκεί. Και γίνεται η τελευταία κατάσταση εκείνου τού ανθρώπου χειρότερη από την πρώτη ».*

Όχι μόνο από τον κοινό αέρα μπορεί κανείς να μεταδώσει την αρρώστια, αλλά και από τον κοινό κίνδυνο τών κακών αισθημάτων μπορεί να μεταδώσει και να αρρωστήσει ψυχικά τους ομοίους του απaráλλακτα όπως τα μικρόβια. Η μόνη διάφορα, αν παραδεχτούμε αυτό, είναι ότι αμέσως θα προβάλλουμε το εύκολο και κοινό τετριμμένο επιχείρημα. Από τα μικρόβια θα πεθάνω, ενώ από την οργή και όλα τα άλλα κακά αισθήματα δεν πεθαίνω.

Αυτό είναι αλήθεια. Πεθαίνουμε από κάποια ασθένεια, όχι όμως και από ένα κακό αίσθημα. Ίσως όμως παρ' όλο ότι είναι αληθοφανές, να είναι μια αυταπάτη.

Όπως τα μικρόβια επιφέρουν τον θάνατο στην υλική ζωή, διότι αυτός είναι ο σκοπός τους να κλονίσουν το σώμα υλικώς, έτσι και τα κακά αισθήματα έχουν σκοπό να διασπάσουν την ψυχική ζωή.

Τα κακά αισθήματα μέσω τού Αιθέρος, της Παγκοσμίου δηλαδή Ψυχής, διαδιδόμενα δεν ενδιαφέρονται για το υλικό μας σώμα, ενδιαφέρονται για την ψυχή μας και προσπαθούν να επιφέρουν την διάσπαση τής ψυχικής μας ζωής .

Άλλος είναι ο ρόλος τών μικροβίων και άλλος τών κακών αισθημάτων. Όπως όμως ο άνθρωπος λαμβάνει τα μέτρα του και προφυλάσσει το σώμα του να μην αναπνέει ακάθαρτο αέρα ούτως ώστε να εξασφαλίζεται η υλική του υγεία, κατά τον ίδιο τρόπο πρέπει να προφυλάσσεται από τα κακά αισθήματα.

Και φυσικά υπάρχουν μέθοδοι ψυχικής αυτοάμυνας. Εξακολουθητικά δεχόμαστε κακά αισθήματα τών άλλων ανθρώπων και μεταδίδουμε τα δικά μας ή δεχόμεθα τις κακές τους επιδράσεις, όπως δεχόμαστε και τα μικρόβια.

Και όπως λαμβάνουμε τα μέτρα μας να εξυγιάνουμε το μέρος που μένουμε κάθε φορά που προσβάλλεται από μικρόβια και να το διατηρούμε καθαρό για να αποφεύγουμε τις κάθε είδους αναθυμιάσεις από απόψεως υλικής, κατά τον ίδιο τρόπο είναι εξίσου επιβεβλημένο να εξυγιάνουμε το ψυχικό μας περιβάλλον και να προφυλάσσουμε την ψυχή μας να μη προσβάλλεται ούτως ώστε να είναι καθαρή και νηφάλια, ώστε οι πράξεις στις οποίες θα προβαίνουμε να έχουν κριτήρια ανεξάρτητα και ανεπηρέαστα και όχι να είμαστε τυφλωμένοι από τις επιδράσεις τών κακών αισθημάτων. Δια τον απλούστατο αυτό λόγο με απλά επιχειρήματα έχουμε διαπιστώσει ότι η καλλιέργεια τής Καλοσύνης, της Αγάπης και όλων τών άλλων καλών αισθημάτων δεν είναι επαγγελματική ή παπαδίστικη ηθική, αλλά απεναντίας αποτελούν συμφέρον και μάλιστα συμφέρον βαθύ, απaráλλακτα ακλόνητο με το συμφέρον που μας εμπνέει η σωματική υγεία. Χωρίς την ψυχική υγεία δεν μπορούμε να διατηρήσουμε κόσμο καλό και ευτυχισμένο. Τότε και μόνο τότε, όταν τον νού δεν τον δέρνουν κατώτερα αισθήματα, εγωισμός, κακιά, φθόνος κλπ, αλλά απεναντίας εμφορείται από το κοινό αίσθημα τής καλοσύνης που θα ενώνει πάντα όλους τους ανθρώπους μαζί, τότε θα μπορέσουμε να δημιουργήσουμε την δική μας ευτυχία και όλου του κόσμου μαζί. Κατά συνέπειαν όσοι παραδέχονται αυτά τα πράγματα ας γράψουν με όσον μπορούν πιό παχιά και μεγάλα γράμματα στον νού τους και στην καρδιά τους μια μεγάλη πινακίδα που να γράφει :

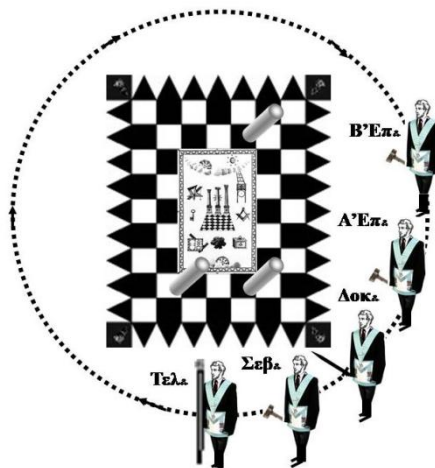
« **ΑΓΑΠΗ ΙΣΟΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ** » ♦♦♦

(♦♦♦...♦♦♦ : κείμενο εμπριέχον στοιχεία από το άρθρο "περί Αγάπης" τού Υ.Μ.Τ. τού Τάγματος τού Κρίνου και Αετού Γεωργίου Αγάθου +)

Ας δούμε, μια εφαρμογή τών όσων έχουμε πεί, στην Τεκτονική Άλυσσ, η οποία συνήθως εκτελείται μηχανικά, χωρίς βαθύτερη γνώση τού μηχανισμού τής δράσεώς της στο αόρατο.

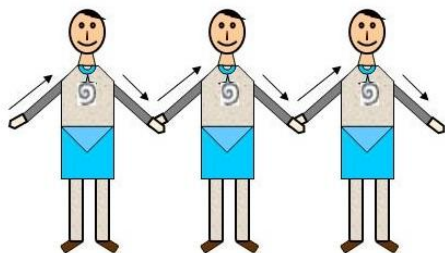
Οι Μύστες τού παρελθόντος γνώριζαν πολύ καλά τον μηχανισμό κυκλοφορίας τού ρεύματος τής Παγκοσμίου Ψυχής (ρεύμα **Ob**) τόσο στον Κόσμο, όσον και στους ανθρώπους .

Στην Στοά η οποία είναι στεγασμένη και κυκλοφορούν μόνον θετικές επήρειες, το ψυχικό ρεύμα κατευθύνεται από Ανατολή προς Δύση διά τής Μεσημβρίας, δηλαδή δεξιόστροφα, κινούμεθα πάντοτε δεξιόστροφα έχοντες τον πίνακα χαράξεως πάντοτε στα δεξιά μας.

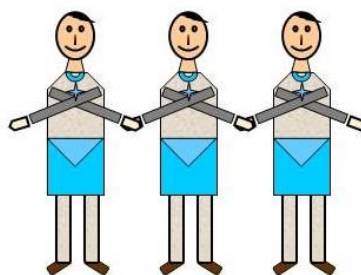

Στον άνθρωπο εισέρχεται από την δεξιά πλευρά και δεξιό χέρι και εξέρχεται από την αριστερή πλευρά, και το αριστερό χέρι. Οι παλαιοί μύστες που γνώριζαν τον μηχανισμό αυτόν, συνιστούσαν όταν κάνουμε χειραψία με πρόσωπο που τρέφει αρνητικά αισθήματα, να κλείνουμε σε γροθιά την αριστερή παλάμη, ώστε να εμποδίζουμε την κυκλοφορία τού ψυχικού ρεύματος από το πρόσωπο αυτό προς εμάς. Όταν κάνουμε την μακρά άλυσσο, επιτρέπουμε την κυκλοφορία τών αγαθών σκέψεων και συναισθημάτων Αγάπης προς ευεργετική επήρεια.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΛΥΣΟΣ

ΒΡΑΧΕΙΑ (ΚΛΕΙΣΤΗ) ΑΛΥΣΟΣ

Όταν κάνουμε την βραχεία Άλυσσο, όπως στο κλείσιμο εργασιών, δεν επιτρέπουμε λόγω αλλαγής τής πολικότητας, (χέρια διασταυρούμενα), την κυκλοφορία τού ρεύματος αυτού, αλλά ευνοούμε την ενίσχυση και εκπομπή του με τον παρακάτω τρόπο.

1.συγκέντρωση (coagula) τού ατομικού ψυχικού ρεύματος μέσα μας με τα χέρια στην άλυσσο διασταυρωμένα, ώστε να απαγορεύσουμε την κυκλοφορία τού ρεύματος τής Παγκοσμίου Ψυχής και τον εντοπισμό της μέσα μας.

Η διάταξη αυτή μας υπενθυμίζει το γνωστό σε όλους σήμα/σύμβολο X τής απαγορεύσεως.

Στην περίπτωση π.χ. τού καπνίσματος σηματοδοτεί - απαγορεύει την διάχυση - κυκλοφορία τού καπνού μέσω του αέρα, ενώ στην περίπτωση μας απαγορεύει την μετάδοση-κυκλοφορία τής ενεργείας μέσω τής Παγκοσμίου Ψυχής.

2. εμποτισμός τού ατομικού ψυχικού ρεύματος με πράγματα προσδιορισμένα, όπως Αγάπη - Καλοσύνη -Αδελφοσύνη - Ισότης - κλπ (πράγματι την στιγμή εκείνη προτρέπει ο επικεφαλής να συγκεντρωθούμε στα ιδεώδη τού Τεκτονισμού, τα οποία θα κατευθύνουν την πορεία μας στην ζωή).

3. εξωτερίκευση (solve) τού ψυχικού αυτού ρεύματος για αγαθό σκοπό.

Με τον τρόπο αυτό μπορούμε να συγκεντρωθούμε και με την βούληση μας να στείλουμε ανεπηρέαστοι από τα γήινα μια σκέψη που να περικλείει τις Τεκτονικές Αρχές (Αγάπη, Καλοσύνη κ.λ.π), διότι έχουμε διακόψει την κυκλοφορία τού ρεύματος από έξω προς τα μέσα. Έτσι ολοκληρώνεται η δραστηριότητα τής Αγαθής επήρειας δια τής αοράτου οδού.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Αν όλα όσα έχουν εκτεθεί μέχρι τώρα είναι σωστά και τα δεχτούμε, καταλήγουμε στα παρακάτω πρακτικά συμπεράσματα :

1. Η Άλυσος δεν είναι απλά ένας ακόμη συμβολισμός των δεσμών της αδελφικής αγάπης όπως συνήθως δίνεται η ερμηνεία, αλλά αποτελεί ισχυρότατη πηγή συγκέντρωσης, ενισχύσεως και εκπομπής σκέψεων για το Καλό.

2. Κατά την διάρκεια της αλύσου δεν επιτρέπεται κανένας θόρυβος, και προ πάντων η μουσική, η οποία αποσπά την προσοχή και καθιστά αδύνατη την συγκέντρωση και εκπομπή Αγαθών σκέψεων που αφορούν την μετάδοση των ιδεωδών του Τεκτονισμού.

3. Η Άλυσος να έχει όσον το δυνατόν κυκλικό σχήμα.

4. Για να έχει αποτέλεσμα πρέπει να γίνεται γύρω από το Μωσαϊκό δάπεδο όπου θεωρείται συμβολικά ότι κυκλοφορούν τα ρεύματα της Παγκοσμίου Ψυχής, και να γίνεται σωστό δέσιμο των χεριών. Το να ακουμπά κανείς τους άλλους στον ώμο ή να φοράμε χειρόκτια (γάντια), ιδίως μεταξωτά, δημιουργεί κακή λειτουργία ή και διακοπή της λειτουργίας της.

Άλλωστε για ποιόν λόγο δίνουμε τα χέρια σε χειραψία αν δε μεταβιβάζουμε κάτι τι ο ένας στον άλλον με τον τρόπο αυτόν ;

Ο ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΚΠΟΜΠΗΣ

Είναι σε όλους γνωστό πόσο δύσκολο είναι κανείς να συγκεντρώνεται ! Η συγκέντρωση είναι η πρακτική η οποία συνίσταται στην σταθεροποίηση, (Coagula), επάνω σε ένα αντικείμενο όλων των νοητικών και συναισθηματικών μας ικανοτήτων. Τα διάφορα σώματα μας στην συνήθη των κατάσταση, έχουν την αδιάκοπη τάση να αντιδρούν απέναντι στο εξωτερικό των περιβάλλον. Τα αισθητήρια για παράδειγμα δέχονται αδιάκοπα εντυπώσεις οι οποίες δια του εγκεφάλου γεννούν σειρά ολόκληρη συγκινήσεων και σκέψεων.

Η ικανότης να διατηρούμε τα τρία σώματα μας σε κατάσταση απολύτου ηρεμίας για να μην είναι ευαίσθητα σε όλον αυτόν τον βομβαρδισμό εντυπώσεων καλείται συγκέντρωση. Συνυφασμένη με την συγκέντρωση είναι και η τέχνη της ορατοποίησης ή μορφοπλασίας. Αυτή συνίσταται στην ικανότητα δημιουργίας μορφών - σκέψεων, ως και εις την αντικειμενική διάπλαση αυτών με την βοήθεια της Φαντασίας (ο δημιουργός παράγων των εικόνων του νοητικού σώματος).

Ο σπουδαιότερος νόμος της Δημιουργίας, είναι ο **Τριαδικός Νόμος**.

Θα λέγαμε ότι κάθε πράξη ή ενέργεια, κίνηση ή φαινόμενο, ο Άνθρωπος και η ίδια η Φύση που μας περιβάλλει, βασίζονται πάνω σε αυτόν τον νόμο της Τριάδος ή του Τριαδικού ..

Συνοπτικά μπορεί να εκφραστεί με το ακόλουθο θεμελιώδες σχήμα :

Ενεργητική Αρχή – Μέσον – Παθητική Αρχή

Η τριαδικότης των αρχών έχει σαν συνέπεια την τριαδικότητα των κινήσεων.

Πράγματι, κάθε κίνηση (υπό οποιαδήποτε έννοια και αν νοείται - η διαδικασία της σκέψεως κ.λ.π., βασίζεται στην κίνηση - στην διάδοχη των νοητικών εικόνων) γίνεται σε τρία στάδια, σύμφωνα με το ακόλουθο σχήμα :

Δυναμικότης – Ανάπτυξη – Αντικειμενικότης

Στον άνθρωπο το τριαδικό των αρχών εκδηλώνεται, με το τρισυπόστατο Πνεύμα - ψυχή και σώμα ενώ το τριαδικό των κινήσεων (των ενεργειών του) ως :

Ιδέα – Εμφύχωση – Πραγμάτωση

Κάθε συνειδητή πράξη τού ανθρώπου μπορεί να χαρακτηρίσει σαν κίνηση η οποία γίνεται για την επίτευξη κάποιου συγκεκριμένου αποτελέσματος. Αποτελεί την έκφραση κάποιας ιδέας – της ιδέας τού επιδιωκόμενου σκοπού. Η ιδέα λοιπόν είναι ο πρώτος όρος τής ζητούμενης τριάδος. Η ιδέα βρίσκεται στο Πνεύμα τού ανθρώπου, κατά συνέπεια είναι κάτι το υποκειμενικό, το ανέκφραστο, το ανεκδήλωτο. Αποτελεί μια Δυναμικότητα, διότι μπορεί, εάν αναπτυχθεί, να εκδηλωθεί Αντικειμενικά με την μορφή κάποιου απτού Αποτελέσματος.

Ως ιδέα αυτή καθ' εαυτή όμως ποτέ δεν θα μπορούσε να παράγει κάτι, χωρίς την βοήθεια ενός μέσου, που θα την αναπτύξει και θα την εμψυχώσει. Το μέσον αυτό για το οποίο θα μιλήσουμε παρακάτω εκτενέστερα οι αρχαίοι μύστες το παράστησαν (συμβόλισαν) με τον Πεντάκτινο Αστέρα ☆ , σύμβολο τής παντοδυναμίας τού ανθρώπου επάνω στην Φύση. Έχει την ιδιότητα να εμψυχώνει, να βάζει σε κίνηση, σε δράση, σε ανάπτυξη .

Ο κάθε άνθρωπος κατέχει μια ιδιότητα η αρετή που αποτελεί την κινητήρια δύναμη του. Δια της Αρετής αυτής παραλαμβάνει και αναπτύσσει μια δυναμικότητα και την κάνει ικανή να αντικειμενοποιηθεί.

Εμψυχώνει μια υποκειμενική ιδέα και την οδηγεί σε αντικειμενική πραγμάτωση.

Μιλάμε για την Δρώσα Βούληση, η οποία αποτελεί τον προσωπικό ΛΟΓΟ τού ανθρώπου (όπως ακριβώς μακροκοσμικά, στο επίπεδο τής Δημιουργίας έχουμε τον **ΧΡΙΣΤΟ ΛΟΓΟ**, δι' ου τα πάντα εγένοντο), και ο οποίος εκδηλώνεται διά της ψυχής.

Όσον αφορά τον τρίτο όρο τής τριάδος αυτός δεν είναι άλλος από τον επιτευχθέντα σκοπό, την με απτό τρόπο εκδηλωθείσα ιδέα, αποτέλεσμα τής δράσεως τού **Λόγου** επί τής Φύσεως. Μπορούμε λοιπόν να συνθέσουμε ένα πρώτο ορισμό τού αοράτου μηχανισμού δράσεως τής Τεκτονικής ή Μυητικής Αλύσεως. Είναι η :

“ Δια τής Δρώσης Βουλήσεως ή Λογού των ανθρώπων αντικειμενοποίηση μιας ιδέας ” (ιδεώδους)

Σε τι συνίσταται η αντικειμενοποίηση αυτή ;

Όπως μια σφραγίδα αποτυπώνεται πάνω σε εύπλαστο βουλοκέρι, κατά τον ίδιο τρόπο ο Λόγος τού Ανθρώπου σφραγίζει την ιδέα που εμψυχώνει (ο Λόγος) πάνω στην θήλεια - παθητική Οικουμενική αρχή, την Φύση .

Στην περίπτωση τής Αλύσεως πρόκειται για μια, όπως λέμε, εκπομπή Μορφής Σκέψεως – Επιθυμίας, εμπεριέχουσα τα Τεκτονικά ιδεώδη ή άλλως ένα ισχυρότατο « Εγρηγορός ».

Εδώ αντιλαμβανόμαστε την παρέμβαση ή ύπαρξη μιας δεύτερης τριάδος, της οποίας ο άνθρωπος ή ο Λόγος του αποτελεί την **Ενεργό** αρχή, η δε Φύση την **Παθητική** αρχή. Ποιός όμως είναι ο ενδιάμεσος όρος ;

Είναι ο κόσμος τών δευτερευόντων αίτιων και των κινήσεων που δεν εκδηλώθηκαν ακόμη, ο Αιθέρας, ο μέγας Μαγικός Παράγοντας με την διπλή του πολικότητα, το μέσον με το οποίο εκδηλώνεται η Παγκόσμια Ψυχή.

Η ουσία τού Αιθέρα που δονείται από τον Ανθρώπινο Λόγο, μεταδίδει σαν κύμα την κίνηση αυτή και επιδρά επάνω στην θηλυκή αρχή διαμορφώνοντας την (δέχεται και μεταβιβάζει).

Μετά από αυτά μπορούμε να βελτιώσουμε τον ορισμό μας.

Ο μηχανισμός τής Τεκτονικής ή Μυητικής Αλύσεως. Είναι η :

“ Δια τής Δρώσης Βουλήσεως ή Προσωπικού Λόγου τών ανθρώπων προβολή ή αποτύπωση μιας ιδέας επί τής Φύσεως μέσω τού ενδιάμεσου Αιθέριου κόσμου, αποκαλούμενου εις τον Τεκτονισμό « Μέσον Δώμα » ”

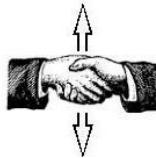
Η εμπυχωθείσα ιδέα ακτινοβολείται εις το Μέσον Δώμα με την σκέψη ή με την ομιλία. Κάθε λέξη όταν εκφωνείται γίνεται μια τριαδική ανεξάρτητη οντότητα, της οποίας η Ισχύς είναι ανάλογη :

1ον. Την υπό τού ανθρώπου βαθύτητα κατανόησης τής ιδέας που νοείται με την λέξη (ή την σκέψη = εσωτερική ομιλία - πνευματική διάσταση)

2ον. Την Ισχύ τού προσωπικού Λόγου (Βούληση) τού ανθρώπου, ο οποίος (Λόγος) εμπυχώνει την νοούμενη ιδέα - (ψυχική διάσταση)

3ον. Την προφορά με ζωντανή φωνή τών λέξεων, των οποίων η φθογγική (ηχητική) μορφή αποτελεί την υλική διάσταση (φόρτισης αιθερικής ενεργείας – δόνησις).

Η τριαδική αυτή οντότητα μπορεί να επιφέρει στην Φύση μεταβολές περισσότερο ή λιγότερο πραγματικές. Ένας βαθυστόχαστος σοφός ή Μύστης που με κατάλληλη αγωγή έχει κυριαρχήσει επάνω στον ατομικό του Λόγο, γίνεται πραγματικός κυρίαρχος τής Φύσεως. Μπορούμε λοιπόν να συνοψίσουμε τον μηχανισμό με τα ακόλουθα : η τριαδική αυτή ακτινοβολία συμβολίζεται κατά το πέρασ τής αλύσου με μια Τριπλή παλμική κίνηση τών συμπλεγμένων χειρών.

Οι κινήσεις χρησιμεύουν μόνον για να κατευθύνουν την θέληση επιβεβαιώνοντας τις πράξεις. Είναι συμβολικές και τίποτε άλλο.

Η δράση τής **θέλησεως** είναι που εκφράζεται και αυτό όπως είναι φυσικό, δεν είναι δυνατόν να γίνει δια μέσου τών κινήσεων.

ΜΙΚΡΟ-ΚΟΣΜΙΚΑ	ΜΙΚΡΟ-ΚΟΣΜΙΚΑ	ΜΙΚΡΟ-ΚΟΣΜΙΚΑ
1	2	3
Ιδέα	Εμπύχωση Με τον Λόγο (Coagula=συμπύκνωση)	Εκπομπή με την ομιλία (Solve=εκτίναξη)
ΜΙΚΡΟ-ΚΟΣΜΙΚΑ	ΜΙΚΡΟ-ΚΟΣΜΙΚΑ	ΜΙΚΡΟ-ΚΟΣΜΙΚΑ
4	5	6
Ενεργός Αρχή Άνθρωπος	Μέση Αρχή Ψυχικό Επίπεδο	Παθητική Αρχή Φύση

1	2	3	4	5
Ιδέα	Εμπύχωση Με τον Λόγο	Εκπομπή με την ομιλία	Μέση Αρχή Ψυχικό Επίπεδο	Παθητική Αρχή Φύση

Κατά συνέπειαν έχουμε τις εξής πέντε φάσεις :

1η Φαση : Υποκειμενική ιδέα

2η Φαση : Εμπύχωση με τον Ανθρώπινο “ Λόγο ” ή την Δρώσα Βούληση

3η Φαση : Μικροκοσμική (ανθρώπινη) εκπομπή με την σκέψη ή με την ομιλία

4η Φαση : Μικροκοσμική αντίδραση, ψυχική αιθερική δόνηση, επίδραση στον ενδιάμεσο ενεργειακό επίπεδο, (το Μέσον Δώμα)

5η Φάση : Αντικειμενικό αποτέλεσμα στην Φύση (ή στην Ανθρωπότητα)

Οι πέντε αυτές φάσεις, οι οποίες αποτελούν την πλήρη περιγραφή τής επιδράσεως τού μικρόκοσμου (τού ανθρώπου) επάνω στον μακρόκοσμο (την Φύση), φέρουν στο νού μας το μυστηριώδες οικουμενικό σύμβολο τού Φωτοβόλου ή Πεντάκτινου Αστέρου. Η ιδέα υπό μορφή τελείας εμπεριέχεται στο συμβολικό σχήμα κάθε φάσεως.

Είναι τώρα η ώρα για μια πιά προχωρημένη θεώρηση τής έννοιας τής Πνευματικής και Ηθικής βελτίωσης που επιχειρείται στον Τεκτονισμό. Παρατηρώντας τον μέσο απλό καθημερινό άνθρωπο της εποχής μας, βλέπουμε μια χαώδη ασυνέπεια να κυριαρχεί στις εκδηλώσεις του. Στο πνευματικό επίπεδο οι ιδέες και οι πνευματικές του συλλήψεις είναι εξαρτημένες από την λιγότερο ή περισσότερο συσκοτισμένη και ελαττωματική κρίση του. Η ψυχή του μοιάζει με τρικυμισμένο πέλαγος από τις ποικίλες επιθυμίες και τα πάθη του που τον καταδυναστεύουν και αποτελούν τα πραγματικά κίνητρα των πράξεων του. Οι πράξεις του, υπαγορεύονται κατά μέγα μέρος από την ταραγμένη και πλήρη από τα πιο αντιφατικά συναισθήματα ψυχή του, πραγματοποιούνται εφόσον τα διάφορα εξωτερικά αλλά και εσωτερικά εμπόδια τού επιτρέψουν. Κάθε υπόσταση εναντιώνεται προς τις δύο άλλες, με αποτέλεσμα ο άνθρωπος για τον οποίο μιλάμε να παρουσιάζει την πιο ατυχή και αλλοπρόσαλλη εικόνα.

Οι ιδέες που γεννιούνται στο πνεύμα του, παραμένουν και πεθαίνουν σ' αυτό. Η ψυχή αποτελεί πραγματικό δυνάστη υποβάλλοντας και επιβάλλοντας την εκτέλεση πράξεων λιγότερο ή περισσότερο παραλόγων αν κατορθώσει να υπερνικήσει την φυσική οκνηρία και τις ασυνείδητες ωθήσεις τού υλικού σώματος. Χάος, ασυναρτησία, ασυνέπεια, έλλειψη ενότητας. Η Βούληση, έμφυτη Αρετή όλων ανεξαιρέτως τών ανθρώπων, εδώ παραμένει θεωρητική και ανεκδήλωτη.

Με συνειδητή και διαρκή όμως ενδοσκόπηση, κάθαρση τών υποστάσεων και αυτοέλεγχο, η χαώδης αυτή κατάσταση μεταβάλλεται σε προσωπικότητα που ακτινο-

βολεί. Η πορεία αυτή από το χάος προς την τάξη, ισοδυναμεί με την επανεύρεση του Απολεσθέντος Λόγου. Ελεύθερος από προλήψεις και προκαταλήψεις, έχοντας «καθάρει» το πνεύμα του από κάθε ελαττωματικότητα (3η περιοδεία διά του πυρός), θα μπορεί πλέον να συλλαμβάνει το υπέροχο ιδεώδες, που θα αποτελεί τον πυρσό και την πυξίδα του βίου του. Την πορεία του προς το Αιώνιον Φως και ταυτόχρονα την υπηρεσία προς τον συνάνθρωπο ! Ελεύθερος από επιθυμίες και ασυνάρτητα συναισθήματα, έχοντας «καθάρει» την ψυχή του από τα τόσο προσφιλή της πάθη (2η περιοδεία διά του ύδατος), θα θέτει τη θέληση του «σε Δράση» και με τον Προσωπικό του Λόγο θα επιβεβαιώνει και θα εμπυχώνει το ιδανικό του. Ελεύθερος από υλικές ανάγκες και κυρίαρχος των ασυνείδητων ωθήσεων τού υλικού σώματος, θα το χρησιμοποιεί ως όργανο για την πραγμάτωση τού Έργου του, για την αντικειμενοποίηση τού ιδεώδους του. Και πιο είναι το ιδεώδες αυτό; Ύστερα από την κατανόηση των Τεκτονικών Αρχών, μπορούμε να το συνοψίσουμε σε πέντε υποσχέσεις που οφείλει και πρέπει ο κάθε ένας άνθρωπος να δώσει προς τον εαυτό του και να τις εφαρμόσει στην ζωή του. Οι υποσχέσεις αυτές, έχουν σχέση με τα ερωτήματα που του υποβάλλονται στον σκοτεινό θάλαμο σχετικά με τα καθήκοντά του, προς τον Θεό, τον εαυτό του και τον πλησίον :

1. Να υπηρετεί παντού και πάντοτε τον Θεό (ή Μ.Α.Τ. Σ.) εις τον οποίον και ανήκει.
2. Να κάμνει παντού και πάντοτε ορθή χρήση των Θείων δώρων, Σκέψεως και Λόγου.
3. Να χρησιμεύει παντού και πάντοτε σαν αγωγός τού Θείου σχεδίου.
4. Να διαλογίζεται καθημερινά τον Θεό με σκοπό τον συντονισμό των σκέψεων, επιθυμιών και πράξεων του με την Πανάγαθη Αυτού Βούληση
5. Να Αγαπά και να Υπηρετεί παντού και πάντοτε τον πλησίον ανεξαρτήτως τής συμπεριφοράς αυτού (τού πλησίον) προς αυτόν (Αγαπήσεις τον πλησίον ως Σεαυτόν). Αυτός είναι ο Πεντάκτινος άνθρωπος, ο Αστέρας του μικρόκοσμου ο οποίος δεσπόζει και κυριαρχεί εαυτού. Η Κυριαρχία συνίσταται στον εξακολουθητικό έλεγχο τής λογικής και της κρίσεως του σε όλες του τις εκδηλώσεις, και στην δίκαιη χαλιναγωγή των ορμών τής ψυχής και τού σώματος του. Τάξη - Συνέπεια – και Ενότητα είναι τα χαρακτηριστικά του.

Τάξη : Απομάκρυνση κάθε στοιχείου, ιδέας, συναισθήματος ή πράξεως που δεν συμφωνεί με τον επιδιωκόμενο σκοπό.

Συνέπεια : Πνεύμα, ψυχή και υλικό Σώμα συνεργάζονται αρμονικά για την επίτευξη τού Έργου, κάτι που συναντούμε σαν ισοπλευρώση τού τριγώνου, αλλά και σαν διεύθυνση τού Εργαστηρίου κάτω από την Αρμονική κρούση των σφυρών.

Ενότητα : Μια ιδέα κυριαρχεί, η οποία συνενώνει τα τρία σε ένα. Το πανίσχυρο Εγώ. Είναι ο αρχιτέκτων τού Ναού, ο Διδάσκαλος Χιράμ, που σε ένα του νεύμα υπό τον συμβολισμό τού μυστηριώδους **T** (συμβόλου τής διευθύνουσας τα πάντα δυνάμεως) οι εργάτες (σώμα), οι εταίροι (ψυχή), και οι διδάσκαλοι (Πνεύμα) πειθαρχούν και στοιχίζονται, μπαίνουν σε απόλυτη τάξη (τρία είδη στοιχειακών).

Οι τρεις αυτοί αυτοί όροι, αποτελούν τις απαραίτητες συνθήκες για την δημιουργία τού Προσωπικού του Λόγου, ο οποίος μόνος καθιστά τον άνθρωπο μεταφυσική οντότητα. Ο Πεντάκτινος Αστέρας παριστάνει τον Άνθρωπο εκείνο, από μεταφυσική άποψη, του οποίου οι πράξεις και οι ενέργειες φέρουν ουσιαστική επίδραση στον περιβάλλοντα Κόσμο. Παριστάνει το πνεύμα που κυριαρχεί επάνω στην ύλη (τα τέσσερα στοιχεία), ή, τον μνημένο που κυριαρχεί στις υποστάσεις του. Όσον ο άνθρωπος εξελίσσεται πνευματικά και όσο η συνείδηση του διευρύνεται, τόσο το ιδε-

ώδες του, η κυρίαρχη ιδέα που κατευθύνει τις εκδηλώσεις του γίνεται υψηλότερη, ευγενέστερη, περισσότερο δημιουργική και αλτρουιστική, σύμφωνη με το Θείο σχέδιο και συμβάλλει στην εξέλιξη τής δημιουργίας.

PATER OMNIPOTENS AITHER

(Ο παντοδύναμος Πατέρας Αιθήρ)

Ο ΟΡΦΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

« Διὸς ὑψιμέλαθρον ἔχων κράτος αἰὲν ἀτειρές, ἄστρον ἡελίου τε σεληναίης τε μέρισμα, πανδαμάτωρ, πυρίπνου, πᾶσι ζωοῖσιν ἔναυσμα, ὑψιφανῆς **Αἰθήρ**, κόσμου στοιχεῖον ἄριστον, ἀγλαὸν ὦ βλάστημα, σελασφόρον, ἀστεροφεγγές, κικλήσκων λίτομαί σε κεκραμένον εὔδιον εἶναι. »

(Ω εσύ πού έχεις το υψηλόν κράτος τού Διός πού είναι πάντοτε ακατανίκητον καί έχεις μέρος τών ἀστρον, του ἡλίου και της σελήνης πού δαμάζεις τα πάντα καί φυσάς φωτιά και είσαι ο σπινθήρ τής ζωής εις όλα τα ζωντανά πλάσματα· ο αιθήρ πού φαίνεσαι από υψηλά, καί είσαι το ἄριστον (το πρώτον) στοιχείον τού κόσμου ὡ λαμπρόν βλαστάρι, πού φέρεις το φως και φέγγεις με τα ἄστρα. Εσέ προσκαλώ καί σέ παρακαλώ να είσαι ἥπιος καί γαλήνιος εις ημάς.)

Αν και θεωρείται επιστημονικά «νεκρός» έναν αιώνα και πλέον, ο Αιθέρας (Aither) εμφανίζεται και πάλι στο προσκήνιο ως μια θεωρία για την ερμηνεία τής ανεξήγητης « θάλασσας ενέργειας » και του « κοχλάζοντος κενού », που μας περιβάλλει. Από την αρχαιότητα μέχρι τις αρχές τού 20ου αιώνα ο Αιθέρας αποτελούσε το τελευταίο κρίκο που συνέδεε την Φυσική με την μεταφυσική. Στην αρχαιότητα πίστευαν πως ὅλος ο κόσμος ήταν γεμάτος από ένα υλικό λεπτό, αέρινο, σχεδόν άυλο, που οι Έλληνες ονόμαζαν Αιθήρ, οι Ινδοί Πράνα και οι Κινέζοι Τσι. Ο Πυθαγόρας πίστευε στην ύπαρξη τού αιθέρα ως « πέμπτο στοιχείο » τής Φύσης, ενώ οι ανατολικοί πολιτισμοί αποκαλούσαν το ίδιο στοιχείο Ακάσα (Akasha). Ο Αριστοτέλης υποστήριζε πως εκτός από τα τέσσερα στοιχεία (Γη, Ὑδωρ, Αήρ και Πυρ) υπήρχε στην Φύση και ο Αιθήρ. Σύμφωνα με την άποψη του ο ουρανός διέφερε θεμελιακά από τον κόσμο, καθώς αποτελούνταν από ένα πέμπτο στοιχείο, τον αιθέρα, που ήταν και η « πέμπτη ουσία » τής Φύσεως (από όπου προέρχεται και η λέξη Πεμπτουσία). Ο Αριστοτέλης οδηγήθηκε σ' αυτό το συμπέρασμα επειδή παρατήρησε πως όλα τα ουράνια σώματα είναι φωτεινά, διαγράφουν ατέρμονες κύκλους, είναι άφθαρτα και αμετάβλητα. Επομένως κάποια άγνωστη μορφή ενέργειας θα έπρεπε να είναι υπεύθυνη γι' αυτό. Στους αιώνες που ακολούθησαν οι αλχημιστές, που αναζητούσαν την « πεμπτουσία », κράτησαν ζωντανή την θεωρία τού Αιθέρα. Στις συμβολικές απεικονίσεις τών αλχημιστών ο Αιθέρας αντιπροσώπευε πάντα το κεφάλι (το « πέμπτο άκρο » τού σώματος), ενώ τα υπόλοιπα στοιχεία αντιπροσωπεύονταν από τα άλλα τέσσερα άκρα (χέρια και πόδια). Σύμφωνα μ' αυτούς τους συμβολισμούς ο Αιθέρας θεωρούνταν ανώτερο στοιχείο τής Φύσης και η « αιθερική » κατάσταση ως ένα από τα ανώτερα επίπεδα τού « πνευματικού σώματος ».

Ο Αιθέρας είναι το κοσμικό ρευστό που πληροί τα πάντα. Κατά συνέπεια, ο κόσμος μας και ὅλο το Σύμπαν μας « υπάρχει » στην αγκαλιά τού Αιθέρα. Με βάση τις πληροφορίες τής Αρχαίας Ελληνικής Γραμματείας, (φιλόσοφοι, Ορφικά κείμενα και Ορφική Θεογονία) και την Σύγχρονη Φυσική, ο Αιθέρας έχει τα εξής χαρακτηριστικά :

- α) Είναι ο Νούς και η Κεφαλή τού Διός, γι' αυτό και ο Ζεύς ονομάζεται Αιθήρ.
- β) Είναι γενεσιουργός. Γεννιέται την στιγμή τής δημιουργίας ενός σύμπαντος, όπως και του δικού μας Σύμπαντος, είναι η απαραίτητη ουσία για να γονιμοποιηθεί η ζωή και είναι και ο ρυθμιστής τού χρόνου.

γ) Εκτοξεύεται μέσα από τους πυρήνες όλων των γαλαξιών. Άρα ο πυρήνας κάθε γαλαξία είναι μια πηγή που εκχύνεται το υπάρχον, πίσω από την πηγή, κοσμικό ρευστό. Οι πυρήνες των γαλαξιών δομούν το Συμπαντικό Σιντριβάνι που εκχέει τον Αιθέρα.

δ) Είναι απόλυτα δομικός και ταυτόχρονα διεισδυτικός. Δομεί τα πάντα και διεισδύει παντού στην ύλη, στην ενέργεια και στο κενό.

ε) Η κίνηση του είναι σπειροειδής. Κινείται με ασύλληπτα μεγάλη ταχύτητα που ξεπερνάει αυτήν του φωτός και προς τις δύο κατευθύνσεις του Χρόνου, γι' αυτό και δεν μπορεί να ανιχνευτεί εύκολα από όργανα μετρήσεων. Φορείς του είναι τα σωματίδια που ονομάζονται **ταχυόνια**.

ς) Είναι χωρίς βάρος.

ζ) Είναι άπειρος σε ποσότητα.

η) Είναι σταθερός και άφθαρτος.

θ) Είναι αυθύπαρκτος, φτιαγμένος από αριθμούς και η ύπαρξή του αποδεικνύεται με τα Μαθηματικά. Στο δικό μας Σύμπαν, κατά τον Πλάτωνα, μπορεί να δομήσει έως δώδεκα (12) διαστάσεις, γι' αυτό και μπορεί να αναπαρασταθεί με ένα κανονικό στερεό δωδεκάεδρο.

ι) Έχει νοημοσύνη.

κ) Έχει πλήρη αντίληψη του εαυτού του, απ' άκρη σ' άκρη του.

λ) Είναι Συμπαντικός Ρευστός Υμένας όλα τα σημεία του οποίου πάλλονται. Δηλαδή είναι μία κραταιά συνδετική ουσία – δεσμός όλων των δημιουργημάτων του Σύμπαντος, υλικών, ενεργειακών, ψυχικών και πνευματικών η οποία επιτρέπει την επικοινωνία όλων μεταξύ τους σχεδόν ακαριαία.

Στους επιστημονικούς και φιλοσοφικούς κύκλους η θεωρία του Αιθέρα γνώρισε και πάλι διάδοση τον 17ου αιώνα.

Ο Ολλανδός αστρονόμος Κρίστιαν Χούγκενς (Christiaan Huygens, 1629 -1695) πίστευε ότι στο διαστημικό κενό υπήρχε ένα αδιόρατο ρευστό, που « κυμάτιζε » τα φωτόνια, όπως ανάλογα ο αέρας δημιουργούσε κύματα για την διάδοση του ήχου. Το υλικό αυτό το ονόμασε Αιθέρα από τον Αριστοτέλη. Την ίδια άποψη υιοθέτησαν και οι Καρτέσιος, Κοπέρνικος και Νεύτων. Μάλιστα ο τελευταίος υποστήριξε ότι υπήρχε αιθέρας, προκειμένου να ικανοποιήσει την ανάγκη του για ένα « ακίνητο σύστημα αναφοράς » έτσι ώστε να εξηγήσει την κίνηση των ουράνιων σωμάτων.

Τον 19ο αιώνα ο Φάραντεϊ υποστήριξε την ύπαρξη του φωτοβόλου αιθέρα, θέτοντας ταυτόχρονα τις βάσεις του ηλεκτρισμού και του μαγνητισμού. Στην συνέχεια ο Τζέιμς Κλερκ Μάξγουελ (1831-1878), ορίζοντας τα πεδία ως καταστάσεις μηχανικής συμπίεσης ενός αόρατου αλλά υπαρκτού υλικού που γεμίζει το χώρο, του αιθέρα, πρόσθεσε ότι τα ηλεκτρο-μαγνητικά κύματα θα πρέπει να θεωρούνται ως ελαστικές συμπίεσεις του αιθέρα.

Τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα ήταν δονήσεις αυτού του ενδιάμεσου αβαρούς και ρευστού υλικού, εφόσον τα κύματα της θάλασσας είναι δονήσεις του νερού και του ήχου δονήσεις του αέρα. Σύμφωνα με τον Μάξγουελ το κενό φαινόταν να ενεργεί διηλεκτρικά, σαν να ήταν « ηλεκτρικά πολωμένο ». Προσπάθησε λοιπόν να προσφέρει κάποιο είδος μηχανικού μοντέλου για την διάδοση του ηλεκτρομαγνητικού κύματος μέσα στο απόλυτο κενό. Έτσι φαντάστηκε ότι το κενό γεμίζει από την μυστηριώδη ουσία του Αιθέρα, που υποστηρίζει και περικλείει τα χρονικά μεταβαλλόμενα ηλεκτρικά και μαγνητικά πεδία - κάτι σαν παλλόμενο αλλά αόρατο «ζελέ» που διαποτίζει το σύμπαν. Το « τρεμούλιασμα » του αιθέρα ήταν η αιτία που το φως

ταξίδευε μέσα του, ακριβώς όπως τα κύματα τού νερού μεταδίδονται μέσω τού νερού και ο ήχος μέσω του αέρα. Αυτό το παράξενο υλικό ήταν λεπτό, αέρινο, σχεδόν άυλο. Όλα τα ουράνια σώματα περνούσαν μέσα του χωρίς να επιβραδύνονται. Ήταν όμως αρκετά συμπαγής ώστε τα εγκάρσια κύματα να διαδίδονται με τεράστια ταχύτητα.

Ανάμεσα στους επιστήμονες του 19ου αιώνα που υπεράσπιζαν την θεωρία τού Αιθέρα ήταν και ο μεγαλοφυής Σερβοαμερικάνος Νικόλα Τέσλα, εφευρέτης τών επαγωγικών κινητήρων εναλλασσόμενου ρεύματος, που έφεραν επανάσταση στην ηλεκτρομηχανική, καθώς και άλλων 700 πρωτοποριακών ευρεσιτεχνιών. Ο Τέσλα υποστήριζε πως : « Ένας ασύρματος πομπός δεν παράγει ερτζιανά κύματα, τα οποία είναι ένας μύθος, αλλά ηχητικά κύματα στον αιθέρα, που συμπεριφέρονται με κάθε τρόπο σαν αυτά στον αέρα, εκτός από το ότι, λόγω της μεγάλης ελαστικής δύναμης και εξαιρετικά μικρής πυκνότητας τού μέσου, η ταχύτητα τους είναι αυτή του φωτός ». Οι επιστήμονες που υποστήριζαν την θεωρία τού Αιθέρα είχαν αποδειχθεί τις εξής αξιωματικές ιδιότητες του : Ο Αιθέρας υπάρχει παντού, γεμίζει όλο το σύμπαν, διαπερνά κάθε ύλη, είναι η πηγή κάθε ενέργειας, μεταβάλλεται σε ύλη ή μάζα ... Εκπέμπει φως, αλλά είναι διαφανής. Δεν υπάρχει θερμότητα στον αιθέρα, δεν υπάρχει απώλεια ενέργειας. Ο Αιθέρας είναι ακίνητος, στάσιμος και αναπόδεικτος.. Όμως η θεωρία του Αιθέρα δεν έμελλε να έχει πολύ επιστημονική ζωή μπροστά της. Το 1887 οι φυσικοί Άλμπερτ Μίκελσον και Έντουαρτ Μόρλεϊ (Albert Michelson - Edward Morley), θέλοντας σαν επιβεβαιώσουν την ύπαρξη τού Αιθέρα, πραγματοποίησαν ένα πείραμα που απέδειξε ωστόσο πως αυτό το στοιχείο ήταν ανύπαρκτο ! Στο πείραμα αυτό συγκρίνοντας τα φαινόμενα τής συμβολής δύο φωτεινών δεσμών, σε ένα συμβολόμετρο, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι δεν μπορεί να μετρηθεί η ταχύτητα τής Γης ως προς το σύστημα αναφοράς τού Αιθέρα, (αφού στο πείραμα αυτό δεν παρατηρήθηκε ποτέ η αναμενόμενη μετατόπιση τών κροσσών συμβολής τών δύο ακτίνων φωτός). Έτσι έβγαλαν το συμπέρασμα ότι η ύπαρξη τού Αιθέρα διαμέσου τού οποίου θα μπορούσαν να διαδίδονται τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα, (φώς), καθίσταται εντελώς περιττή και ότι η ταχύτητα τού φωτός εις το κενό είναι σταθερή, (γεγονός που οδήγησε στην Ειδική θεωρία τής Σχετικότητας).

Από τότε η θεωρία τού Αιθέρα θεωρούνταν προβληματική και αμφιλεγόμενη. Την χαριστική βολή όμως την έδωσε το 1905 ο Αϊνστάιν με την Θεωρία τής σχετικότητας ($E = m \cdot c^2$), που έδειξε πως δεν υπήρχε αιθέρας για να στηρίζει την διάδοση τών ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων στο κενό. Τα κύματα διαδίδονται από μόνα τους.

Διακηρύσσοντας πως τα ηλεκτρομαγνητικά πεδία αποτελούν αυτούσιες οντότητες, που έχουν την ιδιότητα να ταξιδεύουν στο κενό διάστημα. Μετά και από την κατακεραύνωση τού Αϊνστάιν ο Αιθέρας θεωρούνταν « επιστημονικά νεκρός ».

Όποιος ασχολείτο μαζί του θεωρείτο ρομαντικός, αν όχι « αιρετικός ». Η ενασχόληση με τον αιθέρα θεωρείτο « ψευδοεπιστήμη » και στιγματίζε την « καλή φήμη » τών επιστημόνων. Με τα χρόνια η λέξη Αιθέρας απέκτησε υποτιμητική σημασία. Ακόμη και σήμερα το επίθετο «αιθέριος» (Ethereal) σημαίνει τον «φευγάτο», αυτόν που βρίσκεται « στον κόσμο του ».

Παρ'όλα αυτά υπήρχαν πάντα επιστήμονες και ερευνητές που ριψοκινδύνευαν την φήμη τους ασχολούμενοι με την « απαγορευμένη» θεωρία τού Αιθέρα, ενώ κάποιοι αρνητές αυτής τής θεωρίας έγιναν στην συνέχεια οπαδοί της. Ακόμη και ο ίδιος ο Αϊνστάιν πραγματοποίησε το 1920 μια ομιλία στο Πανεπιστήμιο Leyden, όπου φαινόταν να είχε μεταβάλει την στάση του σχετικά με τον Αιθέρα : « Ανακεφαλαιώ-

νοντας, μπορούμε να πούμε ότι σύμφωνα με την Γενική Θεωρία τής Σχετικότητας ο χώρος είναι προικισμένος με φυσικές ιδιότητες.

Υπό αυτή την έννοια συνεπώς υπάρχει ένας Αιθέρας. Σύμφωνα με την Γενική Θεωρία τής Σχετικότητας ο χώρος χωρίς τον Αιθέρα είναι αδιανόητος, διότι σ' ένα τέτοιο χώρο όχι μόνον δεν θα υπήρχε διάδοση τού φωτός, αλλά επίσης καμιά πιθανότητα ύπαρξης τών προτύπων τού χώρου και του χρόνου, και συνεπώς ούτε χωροχρονικό συνεχές ... ».

Η κβαντική Φυσική καθώς και οι διάφορες θεωρίες για την Ενέργεια τού Μηδενικού σημείου ανάστησαν ως ένα βαθμό την ομιχλώδη και « απαγορευμένη » θεωρία τού Αιθέρα.

Εμφανίστηκαν οι λεγόμενοι νεοαιθεριστές, που υποστήριζαν την σύγκλιση Φυσικής και μεταφυσικής. Ένας πρωτοπόρος νεοαιθεριστής ήταν και ο Βίλχελμ Ράιχ. Αυτός ανακάλυψε την οργόνη, μια αρχέγονη κοσμική ενέργεια που βρίσκεται παντού στο σύμπαν, και η οποία έχει σχεδόν όλα τα χαρακτηριστικά τού παραδοσιακού Αιθέρα. Το 1954 ο διακεκριμένος Άγγλος φυσικός P. A. M. Dirac αναρωτήθηκε σοβαρά για την σκοπιμότητα η επιστήμη να ρίξει μια δεύτερη ματιά στην θεωρία τού Αιθέρα : « Η φυσική θεωρία που δεν βασίζεται στον αιθέρα φαίνεται πως έφθασε στο ανώτατο στάδιο και στο τέλος των δυνατοτήτων της. Ίσως δούμε στο Αιθέρα μια νέα ελπίδα για το μέλλον ».

Ένας από αυτούς που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του Dirac ήταν και ο E. W. Silver tooth, ένας αμερικανός επιστήμονας από την Ουάσιγκτον. Το 1986 ο Silvertooth εκτέλεσε ένα πείραμα χρησιμοποιώντας εξοπλισμό λέιζερ και τις ειδικές γνώσεις του στην προωθημένη οπτική. Σ' αυτό το πείραμα μετρήθηκε η κίνηση τής Γης στο διάστημα. Υπολογίστηκε πως το ηλιακό μας σύστημα κινείται προς ολοταχώς προς τον αστερισμό τού Λέοντα με μια ταχύτητα 400 Km/sec, δηλαδή 144.000 Km/h !

O Silvertooth ► πέτυχε εκεί που οι Michelson - Morley απέτυχαν. Το γεγονός ότι μπορούσε να ανιχνευθεί η κίνηση τής Γης στο διάστημα, σήμαινε ότι πρέπει να υπήρχε ένα σταθερό σημείο αναφοράς, ο αιθέρας. Αλλά και ότι το φώς στο συγκεκριμένο πείραμα έτρεχε με ταχύτητα 378.000 Km/sec, μεγαλύτερη από αυτήν που θεωρούν οι χαζαρο-επιστήμονες, δηλαδή 300.000 χιλιόμετρα το δευτερόλεπτο !

Ο Silvertooth χρησιμοποίησε για τα πειράματα του πανάκριβο εξοπλισμό και η έρευνα του στηρίχθηκε από την Πολεμική Αεροπορία τών ΗΠΑ και από μια άλλη αμυντική υπηρεσία. Δεν είναι γνωστό αν επανέλαβε με επιτυχία το πείραμα του. Γνωστό είναι πάντως πως ένας Αυστριακός φυσικός υποστήριξε πως και ο ίδιος εντόπισε πειραματικά την ύπαρξη τού Αιθέρα. Σύμφωνα με πολλές επιστημονικές απόψεις η Ειδική αλλά και η Γενική Θεωρία τής Σχετικότητας, έχουν περιορισμένο βαθμό εφαρμογής και αποτελούν προσέγγιση τής πραγματικότητας.

Η ύπαρξη τών σωματιδίων που ονομάζονται **ταχυόνια ►** και τα οποία κινούνται με ταχύτητα μεγαλύτερη από αυτήν τού φωτός, επιβεβαιώνει θεωρητικά με χρήση την μαθηματικών την ύπαρξη τού Αιθέρα.

Σήμερα οι θεωρητικοί τού Αιθέρα δεν τον βλέπουν ως ένα αόρατο υγρό, που βρίσκεται παντού στο σύμπαν. Αντίθετα λένε ότι είναι ένα σπειροειδές θεμέλιο τού σύμπαντος, που δεν μπορεί να μετρηθεί με τα όργανα επειδή κινείται πολύ γρήγορα. Ο δρ. Moray B. King από την Γιούτα τών ΗΠΑ δεν είναι ο μόνος επιστήμονας τής « ενέργειας τού χώρου », που πιστεύει πως ο Αιθέρας κινείται με σπειροειδή κίνηση. Ο Ινδός επιστήμονας Paramahansa Tewari έχει την ίδια άποψη. Σύμφωνα μ' αυτήν το σύμπαν, σε κάθε κυβικό του εκατοστό, είναι γεμάτο από κολοσιαία επί-

πεδα ενέργειας τα οποία κινούνται με εκπληκτικές ταχύτητες σε « μορφή δίνης ». Αυτή είναι η αιτία που από τους γαλαξίες μέχρι και τα ηλεκτρόνια κυριαρχεί η σπειροειδής κίνηση. Γιατί όμως η ενέργεια του Αιθέρα δεν μπορεί να εντοπιστεί και να χρησιμοποιηθεί ακόμη ;

Ένας επιστήμονας περιέγραψε την ενέργεια αυτήν σαν δύο αόρατους γίγαντες οι οποίοι σπρώχνουν ταυτοχρόνως από τις δύο πλευρές μια πόρτα. Όσον και αν σπρώχνουν με ίσες δυνάμεις, η πόρτα δεν πρόκειται ν' ανοίξει ούτε από την μία πλευρά ούτε από την άλλη.

Η άντληση τής αιθερικής ενέργειας απαιτεί μια κατάλληλη διαφορά δυναμικού.

Οι θεωρητικοί τής νέας Φυσικής πιστεύουν πως ο αιθέρας δεν υπακούει στους περιβόητους νόμους τής Θερμοδυναμικής, οι οποίοι υποστηρίζουν πως η ενέργεια δεν μπορεί να δημιουργηθεί ούτε και να καταστραφεί, παρά μόνον ν' αλλάξει μορφή.

Γ' αυτούς η ενέργεια πάντα υπήρχε και πάντα θα υπάρχει. Δεν χρειάζεται να δημιουργηθεί ή να καταστραφεί. Εκείνο που χρειάζεται είναι ένας νέος Αϊνστάιν, που θα ξεπεράσει τους νόμους διατήρησης τής ενέργειας και θα δημιουργήσει το θεωρητικό υπόβαθρο πάνω στο οποίο θα στηριχτεί η νέα αιθερική τεχνολογία (Aether Technology). Το πρόβλημα όμως είναι πως οι άνθρωποι αρνούνται να πιστέψουν πως έχουν απεριόριστες δυνατότητες εμπρός τους, αρκεί να εκμεταλλευτούν σωστά τη νοημοσύνη και τα ένστικτα τους. Ο πλανήτης μας ασφυκτιά κάτω από το σημερινό ενεργειακό μοντέλο, που βασίζεται στην καύση τών ανθρακούχων ενώσεων. Η Γη δεν μπορεί να περιμένει άλλο. Χρειάζεται επαναστάτες όχι αύριο, αλλά σήμερα. Όχι μόνον λόγια, αλλά και δράση. « Ο θρίαμβος τού κακού είναι η απραξία τού καλού » (Edmund Burke). Σήμερα πάρα πολλοί επιστήμονες, αρχίζουν να προβληματίζονται περί του αντίθετου (δηλαδή περί τής υπάρξεως τού αιθέρος) και συγγράφουν σχετικά άρθρα που βρίθουν από θεωρίες, καθώς και από μαθηματικές εξισώσεις. Και τούτο διότι η θεωρία τής σχετικότητας αφήνει ένα σωρό ερωτήματα για τα οποία δεν δίδει απαντήσεις, και δεν ικανοποιεί πολλά προβλήματα που ανέκυψαν στη νεωτέρα Φυσική. Ο ίδιος ο Αϊνστάιν δεν κατάφερε να προσεγγίσει τις εξισώσεις τού ενοποιημένου πεδίου.

Ο Αλβέρτος Αϊνστάιν και ο Λεοπόλδος Ίνφελτ σέ βιβλίο τους έγραφαν τα εξής :

“ Δοκιμαστικά αποδεκτές θεωρίες μάς έχουν εξηγήσει πολλά απ' τά γεγονότα, αλλά καμία γενική θεωρία πού νά καλύπτει όλα τά δεδομένα τής γνώσης μας δέν υπάρχει. Πολύ συχνά μιά φαινομενικά τέλεια θεωρία, αποδεικνύεται ακατάλληλη ή ανεπαρκής στό φώς τής παραπέρα έρευνας ...

Παρόλα αυτά, όσο πιό πολύ σκύβουμε στην μελέτη, και όσο πιό βαθιά κατανοούμε το περιεχόμενο τού βιβλίου τής φύσης, τόσο πιό πολύ εκτιμάμε τήν ενότητα του, την τέλεια σύνθεση του, αν και η ολοκληρωμένη γνώση του, όσο προχωρούμε φαίνεται όλο και περισσότερο να απομακρύνεται ! ”

Ειδικά για τον αιθέρα, η σύγχρονη Φυσική θα πρέπει να απαντήσει γιατί έχει εξαφανιστεί και δεν διδάσκεται οπουδήποτε, η θεωρία του [Stokes](#) ► για τον αιθέρα. Ο γνωστός θεμελιωτής τών ποιοτικών και ποσοτικών διαστάσεων τών στροβίλων πεδίων, έχτισε ένα πλήρες μαθηματικό μοντέλο, το οποίο μέχρι και σήμερα είναι το βασικό εργαλείο τών Φυσικών για την μελέτη τών " στροβίλων πεδίων ". Είχε όμως στηρίξει όλη αυτήν την ανάλυση στο γεγονός ότι ο αιθέρας υπάρχει, ότι το κάθε σώμα έχει τον δικό του αιθέρα και ότι ένα σώμα σε μεταφορική κίνηση συμπαρασύρει τον αιθέρα του, ενώ ένα σώμα σε περιστροφή παρουσιάζει, ανάλογα με την απόσταση απο την επιφάνεια του, κλιμακωτή συμπαράσυρση τού αιθέρα του.

Ο Maxwell επίσης, ο θεμελιωτής τού σύγχρονου Ηλεκτρομαγνητισμού, ως γνωστόν στήριξε ολόκληρο το μαθηματικό εποικοδόμημα που κατασκεύασε για την ποσοτική περιγραφή του, επάνω στην παραδοχή τού αιθέρα. Εάν αυτό δεν το είχαν αποκρύψει, οι ιεροφάντες τού Αγγλοσαξωνικού επιστημονικού κατεστημένου, τότε το πείραμα Michelson - Morley δεν θα ερμηνεύοταν ως η απόδειξη τής μη ύπαρξης αιθέρα, αλλά ως η απόδειξη ότι πραγματικά η Γη συμπαρασύρει τον αιθέρα της στην διαστημική πορεία της και ότι ως έτσι, δεν κινείται μέσα σε κάποιον μέσο-αιθέρα. Ένεκα τής εσφαλμένης αυτής ερμηνείας τού πειράματος και με δεδομένο ότι ο Lorentz είχε ωφελιμιστικά επιλέξει την εκδοχή Fresnel για τον αιθέρα, ότι δηλαδή είναι παντού και ακίνητος και όλα κινούνται μέσα του - μια καθαρά Νευτώνια αντίληψη - ήρθε στην συνέχεια ο Einstein και επέβαλε στην ανθρωπότητα μια καθολικά έκλογη εκδοχή τής πραγματικότητας, κάτω από τους τίτλους " θεωρίες σχετικότητας ", οι οποίες σήμερα σταδιακά αποκαθλώνονται. Συστηματικά δε, έχουν αποκρυβεί και σκόπιμα απαξιωθεί, χωρίς την χρήση καμμιάς απολύτως επιστημονικής μεθόδου, τα πολυετή και επιτυχή πειράματα τού Dayton Miller στο παρατηρητήριο τού όρους WILSON, όπου απέδειξε πέραν κάθε αμφιβολίας και πειραματικού σφάλματος ότι ο αιθέρας συμπαρασύρεται από την κίνηση τής Γης.

Πλήρης εξήγηση και ανάλυση αυτής τής επιστημονικής αλήθειας, υπάρχει στην πλήρη αναφορά [Dayton Miller's Ether-Drift Experiments](#) ► [δυστυχώς μόνον](#) εις την Αγγλική γλώσσα και ιδίως για τους επαίοντες (επιστήμονες) .

Ο πρόσθετος Μέγας Διδάσκαλος Αλέξανδρος Αλεξανδρόπουλος, διευθυντής τού Τεκτονικού περιοδικού Πυθαγόρας, το έτος 1929 έγραφε (τόμος Ζ΄, σελ.161) :

“ εφ’ όσον όμως η επιστήμη δεν εξαρκεί επί τού παρόντος τουλάχιστον πρὸς πλήρη αποκάλυψιν τής αληθείας κατὰ πάσαν έκτασιν, η Ελευθέρα Τεκτονική προστρέχει εἰς τὰ μάλλον υψηπετή προϊόντα τής ανθρωπίνης διανοήσεως καί εσωτέρας διαισθησεως, ἤτοι εἰς τα μυστήρια πάντων τῶν αρχαίων λαῶν καί εἰς τας παραδόσεις καί Βίβλους πασῶν τῶν θρησκειῶν καί ἰδιαζόντως εἰς τὰς Αγίας Γραφάς...

Η γνώσις τής Αληθείας δέν αναζητείται διὰ τής επιστήμης, ἀλλά μόνον διὰ τού Ορθού Λόγου καί υπό τινά έννοιαν διὰ τού Ενδοτέρου Φωτός τής Ψυχῆς”.

► [Συνέντευξη Γιάννη Πηλιούνη για το Μποζόνιο τού Higgs-Αιθέρα](#)

► [Το σωματίδιο Higgs](#)

[1] [Σχετικά άρθρα :](#)

[1. Τεκτονισμός, Εγρηγορός και επιθυμία Γνώσης](#) ►

[2. Εισαγωγήστις έννοιες Σκεπτομορφές και Εγρηγορότα](#) ►

[3. Εγρηγορός \(Α.Μ.Ρ.Α. - Αυθεντική Μυστικιστική Ροδοσταυρική Αδελφότητα \)](#) ►

10-11-2015

Ιόλαος